

διὰ τὸ ὅποιον καὶ Ἀμφιάνακτας τοὺς ἔλεγον· καὶ μετεχειρίζοντο Λόγους μὲν Ὀγκώδεις, Νοήματα δὲ Εὐτελή, καὶ Σμικρά, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ Παροιμία ἐπεκράτησεν ἢ λέγουσα »Διθυραμβοποιῶν Νοῦν ἔχεις ἐλάσσονα« Ἐλεγον προσέτι πολλὰ καὶ εἰς τὰ Ποιήματά των καὶ περὶ Μετεώρων μὲ πολυσυνθέτους τινας, καὶ ἐναερίους Φωνάς· διὰ τὸ ὅποιον ὁ Ἀριστοφάνης πάλιν κωμωδοῦν αὐτοὺς εἰς τὴν Εἰρήνην λέγει·  
Θεράπων. »Ἄλλον τίν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν Ἄερα

»Πλανώμενον, πλήν σαυτῶν; Τρυγ. οὐκ, εἰ-  
μήγε που

»Ψυχὰς δὲ, ἢ τρεῖς Διθυραμβοδιδασκάλων.

Θεράπων. »Τί δ' ἔδρων; Τρυγ. ξυνελέγοντ' Ἀναβολὰς  
ποτώμεναι

»Τὰς ἐνδιατριανερνιηχέτους τινας.

Κατὰ τοὺς Ῥυθμούς οἱ Διθυραμβοποιοὶ ἦσαν Ταχεῖς, καὶ Τροχαλατοὶ· καὶ Στίχων Εἶδη εἶχον Πολύμετρα, καθὰς καὶ τὰ ἄλλα Χορικά Μέλη· καὶ ἡρμίζοντο εἰς τὸ Φρύγιον, καὶ Ὑποφρύγιον Μέλος τῶν Παλαιῶν. Ἴδιον δὲ εἶχον κατὰ τινα τρόπον τὸ νὰ παριστάνονται μὲ Κυκλικούς Χορούς· ὅθεν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὰς Ὀρυεῖς Κυκλιδοδασκάλους ἀνομάζει τοὺς Διθυραμβοποιούς· οἱ ὅποιοι Χοροὶ ἐγίνοντο μὲ πολλὴν Κίνησιν· καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ Σῦσημά των, καὶ τὸ Μέλος, καὶ ἡ Ἰδέα τοῦ Ποιήματος, καὶ πάντα τὰ Μιμήματα τῶν Ὀρχησῶν ὁμοῦ μὲ τὴν Χορείαν των, ἐδείκνυον πολὺ τὸ Μανικόν, καὶ Ὀρμητικόν, καὶ ἦτον ὁ Διθύραμβος διόλου κατεσκευασμένος εἰς Πάθη τὰ Μάλισα οἰκεῖα εἰς τὸν Διόνυσον, δηλαδὴ εἰς Παιδιάς, καὶ Μέθην.

Ἐσυνήθιζον οἱ Παλαιοὶ νὰ μελωδῶσι τοὺς Διθυράμβους καὶ εἰς τὰς Ἐσιάσεις των, ὅπταν ἔσπενδον τὸν Διόνυσον μὲ Οἶνον καὶ Μέθην. Διθυραμβοποιὸς διάσημος Ποιητὴς ἀναφέρε-

ρεται Φιλόξενος ὁ Κυθήριος. Ἐγραψε Διθυράμβους καὶ ὁ Παλύδης, καὶ ὁ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι πλείστοι, καὶ Ἴων ὁ Χεῖος, τὸν ὅποιον ὁ Ἀριστοφάνης Ἀοῖον Ἀσέρα ἀνομάζει, περιπαίξον αὐτὸν, διὰ τὸ νὰ ἔκαμεν εἰς ἓν Διθυραμβικὸν Ποιήμα του ἀρχὴν τοιαύτην·

» Ἀοῖον ἠεροφοῖταν Ἀσέρα,

Μῆνα μὲν Ἀελίου, λευκοπτέρυγα Πρόδρομον κτ.

Ἰόβακχος.

Καὶ ὁ Ἰόβακχος εἰς τὸν Διόνυσον ἐγράφετο, καὶ ἐμελωδοῦτο εἰς τὰς Ἑορτάς του, καὶ τὰς Θυσίας του. Ἀνομάζετο δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ μεμνημένοι τὰ Ὀργιά του, ἐκφύροντες εἰς τὴν Πανηγυρικὴν Ἡμέραν τῶν Μυσηρίων του, καὶ περιφέροντες τὸ Εἶδ᾽ αὐτοῦ, ἔκραζον μὲ πολλὴν Ταραχὴν, καὶ Θόρυβον, κατὰ Μίμησιν τῶν Βακχῶν τοιαῦτά τινα ἐνθουσιαστικὰ Ἐπιφωνήματα »Εὐάν, Εὐὸί Βάκχε, ὦ Ἰακχε, Ἰὼ Βάκχε, Ἰὼ Ἰακχε « τὰ ὅποια καὶ εἰς τὸν Ὑμνον τὸν Ἀδόμεινον εἰς τὰς Θυσίας, καὶ τὰ Ὀργιά του, μετεχειρίζοντο κατακόρως, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγετο ὁ αὐτὸς Ὑμνος καὶ Ἰακχος, καὶ προσέτι καὶ Ἰπόρχημα, ἐπειδὴ ἐμελωδοῦτο μὲ Χορούς περὶ τὸ Θυσιασῆριον τοῦ Διονύσου, ὅταν ἐγίνετο ἡ Θυσία του, καὶ ἐτελοῦντο τὰ Ὀργιά του· οἱ ὅποιοι Χοροὶ δὲν ἦσαν καθὼς τῶν Διθυράμβων Κυκλικοὶ, ἀλλ' ἄτακτοι καὶ μὲ Παράφρονα, Ἄγρια, καὶ Βακχικὰ Κινήματα· ὅθεν καὶ τὰ τοιαῦτα Ποιήματα, διὰ τὸ νὰ εἶχον τὴν Χρησίν των εἰς τὰ Μιμήματα τῶν Βακχῶν, ἐγίνοντο κατὰ πάντα βεβωτισμένα εἰς Μουσικόν τινα Ἐνθουσιασμόν, καὶ Ἀκράτειαν, καὶ ἀνήκοντα εἰς τὴν Κατάσασιν τῶν Βακχευόντων, καὶ Μανιωμένων Ἑορτασῶν. Στίχους μετεχειρίζοντο Πολυμέτρους, κα συνίσταντο ἀπὸ